

dertil. Men det ærede Medlem tager altsaa ganske fejl i, at det var en Skat paa Krigsindtægter. Det var det ikke, det var en Skat paa store Indtægter under Krigen, hvilket er noget helt andet. Det ærede Medlem mente nu, at man kunde tage endnu et Aar med i Sammenligningsaarene. At det ærede Medlem begik en lille Fejltagelse her, skal jeg ikke dvæle ved; det ærede Medlem sagde, at man i Fjor havde taget Aaret 1915—16 med i Sammenligningsaarene, det er en Fejl, man tog Kalenderaaret 1914 med. Men naar der er blevet foreslaaet, at man skulde strække sig til at tage Aaret 1915 med — og det er vist det, det ærede Medlem mener —, saa kan jeg ikke gaa med dertil, for saa faar vi netop et af Krigsaarene med i Sammenligningen. Om 1914 kunde man endda hævde, at det kun delvis var et Krigsaar, at det var kun faa Folk, om hvem man kunde sige, at de havde større Indtægt i dette Aar under Krigen, fordi Krigen jo først udbrod i Slutningen af Aaret. Men at tage 1915 med vilde jeg anse for ganske forkasteligt, saa vilde Loven hverken kunne give den Indtægt, som man ventede af den, eller opfylde sin Hensigt.

Det ærede Medlem sagde til mig, at det var da mærkværdigt, at jeg ikke i Stedet havde foreslaaet en helt anden Skat, og som Eksempel paa dette nævnedes han, at jeg kunde have taget en Skat, som ramte dem, der havde tjent paa Salget af Malerier og Kunstgenstande. Hvad forstaar det ærede Medlem egentlig derved, hvad mener det ærede Medlem med en saadan Skat? De, der har den Profession at sælge Kunstgenstande og Malerier, betaler naturligvis Skat af deres Fortjeneste. Hentyder det ærede Medlem til, at det skulde være saadanne Personer, der havde solgt Malerier og Kunstgenstande, som efter vore gældende Regler erskattefri, fordi de udgør en Del af Formuen? Ja, hvis det ærede Medlem mener det, synes jeg, han er inde paa det, som kaldes Formueforøgelssindkomstskat. Jeg har forstaaet det ærede Medlem saaledes, at det var han imod. Men enten det er Malerier, man sælger, eller det er Ejendomme eller Aktier, er jo ganske det samme. Der er blot den Forskel, at overfor Ejendomme og Aktier kan man konstatere, hvilken Værdi disse Ejendomme og Aktier tidligere havde, og hvad der tjenes derpaa. Men det er overhovedet Mangelen ved Skat paa Bohave, Møbler, Smykker, Malerier og Kunstgenstande o. s. v., at det er næsten umuligt — i Øjeblikket vil det i alt Fald være uigennemførligt — med de Midler,

som staar til Finansministeriets Raadighed, at faa disse Genstande vurderet og derved faa godtgjort, hvad der er tjent paa dem. Hvis en Mand, som ejer et Maleri, sælger det nu, og det viser sig, at det er et overmaade kostbart Billede, og han indkasserer umaadelig meget paa det, hvorledes vil man saa egentlig have, at Finansministeriet skal vide, hvad dette Maleri var værd, og hvor stor Fortjeneste han har haft paa dette Maleri? Det kan jo have været i Mandens Slægts Besiddelse i 100 Aar og netop derfor være af en overordentlig stor Værdi. Jeg er overhovedet — og det har jeg sagt i det andet høje Ting — af mange Grunde, som jeg ikke skal gentage her, en Modstander af saadanne Skatter paa Malerier, Kunstgenstande o. s. v., som tidligere har været nævnte fra anden Side. Jeg vilde ikke mene, at det var rigtigt at gaa til en saadan Skat, og som jeg har nævnt i det høje Folketing, har det vist sig, at man i Norge, hvor man for nogle Aar siden nedsatte en Kommission til at undersøge dette Spørgsmaal, fra alle Sider enedes om at fraraade dette, idet man netop af saadanne Grunde, som jeg ogsaa har gjort gældende i Folketinget, ikke mente, at det var hensigtsmæssigt eller endda forsvarligt overfor Befolkningen at gaa med til en saadan Skat. At jeg saa i Øjeblikket skulde have foreslaaet en saadan Skat paa Salg af Malerier og Kunstgenstande! Ja, det ærede Medlem kan jo godt udkaste den Art Ord, men at der skulde være nogen Bund i dem, tillader jeg mig at tvivle om.

Det ærede Medlem nævnedes dernæst Arveafgiftsloven, og det glæder mig, at det konservative Folkeparti er villigt til at gaa ind paa de her foreslaaede høje Satser for de enkelte Arvelodder i de forskellige Grupper. Der er en Uenighed mellem det ærede Medlem og mig, idet det ærede Medlem mener, at det konservative Folkeparti ikke tidligere havde modsat sig disse højere Satser, men det ærede Medlem troede, at det frikonservative Parti, som han jo fra gammel Tid har et godt Øje til, var det Parti, som i Tid havde modsat sig det, da jeg foreslog de samme Satser i 1915. Det ærede Medlem tager fejl; jeg kan henvise ham til en Betænkning fra Landstingets Udvalg, der findes i Rigsdagstidenden, Till. B. 1914—15, Sp. 2532. Der gør et Mindretal, i hvilket jeg finder det ærede Medlems Navn og Navnene paa to andre nuværende Medlemmer af det konservative Folkeparti her i Tinget, gældende; at de overhovedet er imod, at man har optaget Arveafgiften til Ændring, og som man forlangte Ind-